

Nagy meleg volt a városban, mégsem vettem le az esőkabátomat. Önbizalmat adott, miközben az utcákat róttam munka után kajtatva. Az önéletrajzomban csak a gyárban lehúzott hónapokat, a félbehagyott tanulmányaimat és a makulátlan fehér egyenruhámot tudtam felmutatni. A Times Square-en kaptam állást egy olasz étteremben. De az első műszak harmadik órájában – miután ráborítottam a parmezános borjúszeletet az egyik vendég tweedzakójára – elbocsátottak. Mivel tudtam, hogy sosem lesz belőlem igazi pincérnő, alig használt egyenruhámot és a lapos talpú cipőt egy nyilvános mosdóban hagytam. Édesanyámtól kaptam őket, a fehér egyenruhát és a fehér cipőt. Ezekbe vetette boldogulásommal kapcsolatos minden reményét. Most hervadt liliomokként heverték egy fehér mosdókagylóban.

Mivel akkoriban magával rántott a St. Mark's Place sűrű, pszichedelikus hangulata, nem voltam felkészülve a közelgő forradalomra. Valami megfoghatatlan és nyugtalanító paranoia vibrált a levegőben, pletykák, szóbeszédek, elkapott félmondatok árulkodtak arról, hogy forradalmi változások vannak készülöben. Próbáltam megfejteni, miről is van szó, ültem a sűrű marihuána-

füstben – ez magyarázhatja az álomszerű emlékképeimet is. Kihullottam a kulturális öntudat hálójából, pedig addig azt sem tudtam, hogy létezik egyáltalán.

Addig a könyveim világában éltem, többségük a tizenkilencedik században íródott. Számítottam rá, hogy padokon, metrószerelvényeken és temetőben kell majd aludnom, amíg nem találok munkát, de az állandóan mardosó éhségre nem voltam felkészülve. Vézna teremtés voltam, gyors anyagcserével és nagy étvággal megverve-megáldva. Még a romantika sem tudta elfojtani bennem az evés utáni vágyat. Még Baudelaire-nek is ennie kellett. Leveleiben többször is említi, mennyire szeretne egy jó sültet és egy pofa sört.

Munkát kellett találnom. Megkönnyebbültem, amikor felvettek pénztárosnak a Brentano's könyvesbolt-hálózat egyik külvárosi üzletébe. Jobban szerettem volna verseskötetek között dolgozni eladóként, mint a világ különböző tájairól származó ékszerek és dísz tárgyak árát püfölni a pénztárgépbe, de szívesen nézegettem a távoli vidékek csecsebecsét: a berber karkötőket, a kagylókból készített afgán láncokat, a drágakövekkel kirakott Buddhát. A kedvencem egy perzsa nyaklánc volt. Két, fekete és ezüstsínű zsinórral egymáshoz erősített, zománczott fémlapból állt, leginkább régi és egzotikus skapulárra emlékeztetett. Tizennyolc dollárba került, ami rengeteg pénznek tűnt. Amikor nem voltak vevők, kivettem a vitrinből, végighúztam ujjamat az ékszer lila felszínébe karcolt kalligrafikus jeleken, és azon töprengtem, honnan származhat.

Nem sokkal azután, hogy munkába álltam, felbukkant az üzletben az a srác, akivel Brooklynba érkezésem nap-

ján találok. Egészen máshogy festett fehér ingben és nyakkendőben, olyan volt, mint egy katolikus iskola diákja. Elmagyarázta, hogy a Brentano's belvárosi üzletében dolgozik, és kapott egy kupont, amit itt akar levásárolni. Hosszú ideig válogatott, megnézett mindent, a gyöngysorokat, az apró nipeket, a türkizkék gyűrűket.

Végül megszólalt:

– Ezt kérem. – A perzsa nyaklánc volt az.

– Ó, nekem is ez a kedvencem – mondtam. – Skapulára emlékeztet.

– Katolikus vagy? – kérdezte.

– Nem, csak szeretem a katolikus tárgyakat.

– Ministráns voltam. – Elvigyrodott. – Imádtam lóbálni a tömjéntartót.

Örültem, hogy azt a darabot választotta, amit én is ki néztem magamnak, ugyanakkor szomorú lettem, amiért elviszi. Becsomagoltam, és amikor odaadtam neki, ösztönösen így szóltam:

– Ne add oda más lánynak.

Zavarba jöttem, de ő csak mosolygott, és így felelt:

– Nem fogom.

Miután elment, hosszan néztem a nyaklánc helyét a fekete bársonyon. Másnap reggelre egy díszesebb darab került a vitrinbe, de hiányzott belőle a perzsa nyakék egyszerű varázsa.

Az első hét végén már támolyogtam az éhségtől, és még mindig nem volt hol aludnom. A boltban hajtottam álomra a fejemet. A mosdóban bújtam el, amíg a többiek elmentek, és miután az éjszakai őr bezárta az üzletet, a kabátomra fekve aludtam el. Reggelente a többiek azt hitték, korán jöttem be dolgozni. Nem volt egy vasam se, és

a kollégáim kabátzsebében kutattam apró után, hogy vehessek magamnak mogyoróvajás kekszet az automatából. Szinte eszemet vette az éhség, éppen ezért ért sokként, amikor fizetésnapon engem nem várt boríték. Nem tudtam, hogy az első heti bért visszatartják. Sírva mentem hátra az öltözőbe.

Amikor visszatértem a pult mögé, észrevettem egy ficókot, aki lopva engem figyelt. Szakállas volt, hajszálcsíkos inget és szarvasbőr könyökvédős zakót viselt. Az üzletvezető bemutatott minket egymásnak. A pasas sci-fi regényeket írt, és el akart vinni vacsorázni. Húszéves voltam, de anyám figyelmeztetése, hogy sehová ne menjek idegekkel, még mindig a fejemben visszhangzott. A vacsora ígérete azonban elgyengített, és elfogadtam a meghívást. Reméltem, mivel író, nem lesz vele probléma, bár inkább tűnt színésznek, aki írot játszik, mintsem igazi írónak.

Elsétáltunk egy étterembe az Empire State Building lábához. Soha nem vacsoráztam még ilyen elegáns helyen New Yorkban. Próbáltam nem túl drága fogást választani, és végül egy kardhalat rendeltem öt dollár kilencvenöt centért, az volt a legolcsóbb az étlapon. A mai napig látom magam előtt, ahogy a pincér leteszi elém a nagy adag krumplipürét és a túlsütött kardhalat. Majd éhen haltam, mégsem esett jól az étel. Kényelmetlenül éreztem magam, fogalmam sem volt, hogyan kezeljem a helyzetet, és hogy miért akar velem vacsorázni ez a férfi. Rengeteg pénzt költött rám, és aggódtam, vajon mit vár tőlem viszonzásként.

Vacsora után besétáltunk a belvárosba. Kelet felé mentünk, a Tompkins Square parkba, és letelepedtünk egy padra. Éppen menekülő-útvonalakon törtem a fejem,

amikor azt javasolta, menjünk fel hozzá egy italra. Ez az a pillanat, gondoltam, amelytől anyám mindig óva intett. Kétségbeesetten körülnéztem, nem tudtam, mit feleljek, amikor megláttam, hogy valaki közeledik. Mintha megnyílt volna egy kapu a jövőből, és imáimat meghallgatva kilépett volna rajta a srác Brooklynból, aki a perzsa nyakláncot választotta. Azonnal felismertem az enyhén görbe lábait és kusza fürtjeit. Farmernadrágot és báránybőr mellényt viselt. Nyakában gyöngysorok lógtak, mint egy hippi pásztornak. Odaszaladtam hozzá, és megragadtam a karját.

– Szia, emlékszel rám?

– Persze hogy emlékszem – mosolygott.

– Segítened kell – hadartam. – Tegyéél úgy, mintha a pasim lennél, kérlek!

– Oké – felelte. Úgy tűnt, egyáltalán nem lepte meg váratlan felbukkanásom.

Odavonszoltam a sci-fi íróhoz.

– Ő a barátom – lihegtem. – Engem keresett. Nagyon dühös. Azt akarja, hogy azonnal menjek haza vele. – A fickó gyanakodva méregetett minket.

– Futás – kiáltottam, mire a srác megfogta a kezemet, és rohanni kezdtünk, keresztül a parkon.

Kifulladásig rogytunk le egy ház lépcsőjére.

– Köszönöm, hogy megmentetted az életemet – mondtam. Zavartan fogadta a hírt.

– Még be sem mutatkoztam, Patti vagyok.

– Az én nevem Bob.

– Bob – ismételtam, és most először néztem meg alaposabban. – Valahogy nem illik hozzád ez a becézés. Hívhatlak Robertnek?